

med pålæg om at tilbagebetale pengene. Vi nærmer os altså 20 mio. kr., og en del af de penge er oven i købet ikke blevet tilbagebetalt endnu.

Og når direktoratet, ministeren eller Arbejdsministeriet kommer med et påbud, reagerer arbejdsløsheds-kassen – som det blev beskrevet af hr. Aage Frandsen – minsandten med at anlægge sag; det er i hvert fald arbejdsløsheds-kassen, der står som den, der anlægger sagen. Og det er jo smart, fordi det er arbejdsløsheds-kassen, der kommer til at betale advokat-omkostningerne. Jeg er fuldstændig enig med hr. Aage Frandsen i, at det er den omvendte verden, for hvis der var nogen, der burde anlægge sag, var det fagforeningen, altså SFF. Men her ønsker man ikke at gøre det, for så kommer man selv til at betale advokatregning.

Nogle ordførere har været inde på ejendoms-salget, og det er jo en yderst speget sag. Der foretages en handel i Odense, hvor fagforen-ingen sælger en ejendom til a-kassen for små 21 mio. kr., og det, der sker i den forbindelse, er altså, at der flyttes kapital fra a-kassen til fagforeningen. Men det viste sig, da vi undersøgte sagen nærmere, at der stort set ikke var nogen, der mente, at ejendommen var prisen værd. Vi har gang på gang spurgt til de undersøgelser og de vurderinger, der har været foretaget, og i den forbindelse er det lidt kedeligt at måtte konstatere, at de svar, vi har fået fra både den nuværende arbejdsminister og hendes forgænger, ikke har været særlig fyldestgørende. Man har blot spurgt a-kassens advokat, og de svar, der er kommet derfra, har man taget for pålydende.

Derfor har vi selv måttet grave i arkiverne og finde frem til den oprindelige vurderingsrapport, der blev gennemført af erhvervscentret Mercanto i Odense. Vi har kunnet konstatere, at på det tidspunkt, hvor man foretager vurderingen, mener firmaet – i øvrigt efter at have taget en masse forbehold – at der højst kan blive tale om 13,5 mio. kr. Men man gør også opmærksom på, at hvis der tages hensyn til markedet og alle mulige andre ting, er den overhovedet ikke det værd. Det er altså et beløb, som er langt, langt lavere end de 21 mio. kr., som rent faktisk blev betalt og bogført.

Derudover har der været en række andre problemer, bl.a. noget så simpelt som spørgsmålet om tilbagebetaling af ambi'en. Det kunne man heller ikke finde ud af, her måtte der også gribes ind med påbud fra direktoratet for at få tingene udført korrekt.

Ministeren spørger, hvad vores ærinde er med forslaget. Det er simpelt hen at få konstateret, at der er tale om et yderst abnormt hændelsesforløb. Og vores store spørgsmål, som vi endnu aldrig har fået svar på, er: Hvorfor har man fra direktoratets side haft den tålmodighed, der er blevet udvist? Hvorfor har man accepteret, at man år efter år møder de samme problemer? Hvis det var politiet eller anklagemyndigheden, som kom i kontakt med en person eller et firma, som gang på gang måtte rejse sager, fordi tingene ikke blev udført korrekt, ville forholdet jo aldrig have fået lov til at fortsætte.

Og sagen er jo ikke normaliseret, som ministeren siger. Ministeren har så sent som den 29. marts givet et svar til Folketingets Finansudvalg, hvoraf det fremgår, at der fortsat verserer retssager mellem ministeriet og FFA/SFF. Det er godt nok FFA, der har anlagt sagerne, men igen burde det retteligt have været fagforeningen. Så sagen er ikke normaliseret endnu, langtfra.

Der blev sagt fra en række ordføreres side – mest direkte af hr. Ole Vagn Christensen fra Socialdemokratiet – at forslaget er udtryk for mistillid til Rigsrevisionen, og det argument forsøgte man også at bruge for et års tid siden. Nej, det har vi ikke, for Rigsrevisionen gør det, den får besked på at gøre. Det, vi ønsker med forslaget, er at give besked til Rigsrevisionen om, at vi vil have en samlet undersøgelse, så vi får hele perspektivet og kan få konstateret, at det er over ganske mange år, disse uregelmæssigheder er foregået.

Men hvorfor vil vi have undersøgt forholdene i direktoratet? Jo, fordi vi konstant må spørge, hvorfor man har haft en så slap administration, og hvorfor man har tilladt, at tingene har kunnet køre gennem så mange år.

I den forbindelse er det også værd at konstatere, at de bemærkninger, Rigsrevisionen har afgivet om de hændelsesforløb, den indtil videre har undersøgt, og de bemærkninger, statsrevisorerne har afgivet i samme forbindelse, er ganske markante. Rigsrevisionen og statsrevisorerne taler et overordentlig urbant sprog, og når bemærkningerne i deres rapporter er så stærke, som tilfældet er her, burde det også få ministeren til at – hvad skal man sige – ændre adfærd og sige: Jamen så må vi også leve op til de forpligtelser, vi har over for både Folketinget og statsrevisorerne.

Det, vi håber der kan komme ud af at genfremsætte dele af beslutningsforslaget med de mange tilhørende bemærkninger, er altså at få